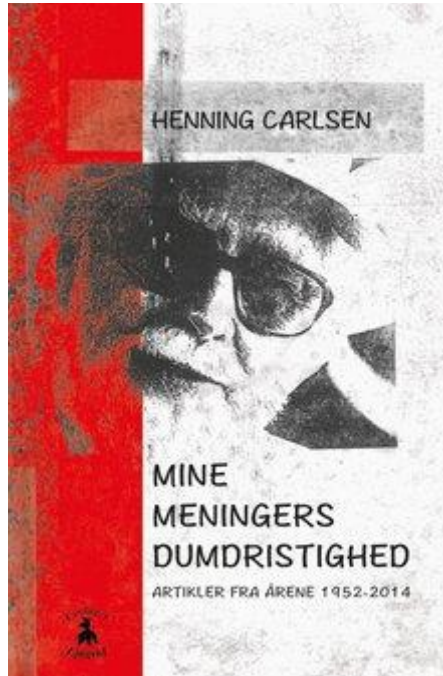

Udkom i forbindelse med
Festival om fortællinger & livshistorier
fra den 2.- 10. februar 2016

Henning Carlsen

Mine meningers dumdristighed

UDDRAG FRA BOGEN

Epilog II

Fordi det er sjovere end plejehjemmet.

En stribet instruktør, som alle er over 60 år gamle, er blevet bedt om hver for sig at gøre rede for, hvordan de holder sig i gang i så høje aldre, hvis de altså gør det.

Nu er det jo ikke alle over tres, der er lige gamle. For mit eget vedkommende er det efterhånden så længe siden, at jeg blev over 60, at jeg dårligt kan huske hvordan det føltes at flytte sig fra at være halvgammel til at være helgammel. En mild grad af demens har formodentlig lagt sit nådige slør over oplevelsen, så den blev mindre nærværende mens den stod på. I hvert fald har jeg nu været

over 60 så længe, at jeg har vænnet mig til det og – hjulpet af før omtalte svaghed – indimellem glemmer, hvor gammel jeg er.

Men så blir jeg på ubehageligste vis mindet om min alder hver gang jeg må konstatere, at der stadig ikke hører elevator til vores trediesals lejlighed. Eller når jeg må nøjes med højst at sove tre timer ud i en køre fordi jeg ikke kan sove længere. Eller når jeg husker på, at jeg af hensyn til andre trafikanters sikkerhed for længst har ladet mit kørekort ryge. Eller når jeg konstaterer, at der er kortere og kortere imellem de gange, jeg burde skifte brilleglas.

Det er gennem årene gradvist gået op for mig, at da jeg valgte denne metier – eller den valgte mig – da mente vi det begge ganske alvorligt. Man kan jo ikke i så mange år ha' ladet det at lave film fylde så meget i ens tilværelse uden risiko for, at det at lave film går hen og blir identisk med selve det at leve. Så i det lange løb blir kunsten i virkeligheden at holde fast i en flig af samme virkelighed, så man ikke selv blir ren fiktion.

Måske er det ikke helt tilfældigt, at jeg i min seneste (af forfængelighed nægter jeg at skrive "min sidste") film har beskæftiget mig med en 90-års ønske om endnu en gang at opleve tilfredsstillelsen af den drift, der er nedlagt i os for at sikre "artens beståen", som det så smukt hedder. Jeg skal ikke røbe, hvordan det går den gamle, men blot antyde, at der er en happy ending.

Hvis det man efterlyser er afsløring af en drivkraft, man overlever på, så er der måske flere. Én kunne være, at tidens gang har undladt at kvæle den nysgerrighed, som i sin tid satte det hele i gang og siden har holdt det gående i så mange år - mere eller mindre på trods.

En anden drivkraft er sikkert, at hvor besværligt det end er at lave film i denne alder, så må det til enhver tid være sjovere end plejehjemmet.

TAKE 55, Danske filminstruktørers blad, oktober 2011.

